

'De Drakenpoort'

"Ik koester de wens dat al mijn leerlingen een grote gelofte afleggen" – De grote gelofte voor het geluk van de hele mensheid vervullen¹

In China is een waterval die de Drakenpoort heet. Het water stort er zo'n dertig meter naar beneden, sneller dan een sterke krijger een pijl kan afschieten. Er wordt gezegd dat er in het bassin onderaan de waterval een groot aantal karpers bijeen komt in de hoop tegen de stroom op te kunnen zwemmen, en dat elke karper die daarin slaagt in een draak zal veranderen. Maar niet een op de honderd, op de duizend of zelfs tienduizend karpers kan tegen de stroom op zwemmen, zelfs niet in tien of twintig jaar. Er zijn er die door de sterke stroom worden meegesleurd; andere vallen ten prooi aan adelaars, haviken, wouwen en uilen en weer andere worden in netten gevangen, opgescheept of zelfs getroffen door pijlen van vissers die aan beide oevers van de waterval staan die tien chō breed is. Zo moeilijk is het voor een karper om een draak te worden. (...)

Het bereiken van boeddhachap is even moeilijk als voor mensen van lage stand om te worden opgenomen in hofkringen, of voor karpers om tegen de Drakenpoort op te zwemmen. Shariputra bijvoorbeeld leidde om boeddhachap te bereiken zestig eonen lang het leven van bodhisattva Soberheid, maar kon het uiteindelijk niet volhouden en viel terug in de paden van de twee voertuigen. Zelfs enkelen die een band met de Lotus Soetra hadden gevormd in de tijd van boeddha Grote Universele Wijsheid Uitmuntendheid zakten weg in het lijden door geboorte en dood, groot-wereldsysteem-stofdeeltjes-kalpa's lang. Anderen, die de zaden van boeddhachap ontvingen in een nog verder verwijderd verleden, leden gedurende talloze groot-wereldsysteem-stofdeeltjes-kalpa's. Al deze mensen beoefenden de Lotus Soetra, maar toen ze op allerlei manieren door de duivel van de zesde hemel werden vervolgd, die bezit had genomen van hun heerser en andere gezaghebbers, verloren ze hun geloof en dwaalden daardoor talloze kalpa's in de zes paden rond.

Tot voor kort schenen we met deze gebeurtenissen niets van doen te hebben, maar nu staan we voor eenzelfde soort beproeving. Ik koester de wens dat al mijn leerlingen een grote gelofte afleggen. We mogen van geluk spreken dat we nog in leven zijn na de wijdverspreide epidemieën van verleden jaar en het jaar daarvoor. Maar nu de Mongoolse invasie op komst is, ziet het ernaar uit dat weinigen zullen overleven. Uiteindelijk kan niemand aan de dood ontkomen.

Het lijden dan zal hetzelfde zijn als wat we nu ondergaan. Omdat in beide gevallen de dood hetzelfde is, kun je maar beter bereid zijn je leven te geven voor de Lotus Soetra.

¹ SGI Nieuwsbrief 7536.

Zie dit offer als een dauwdruppel die zich weer bij de oceaan voegt, of een stofdeeltje dat naar de aarde terugkeert. In het derde deel van de Lotus Soetra staat: “Wij verzoeken dringend dat de verdienste uit deze giften zich wijd en zijd naar iedereen zal verspreiden, zodat we samen met andere levende wezens het pad van de Boeddha mogen bereiken.”

Met diep respect, Nichiren
De zesde dag van de elfde maand
Antwoord aan Ueno de respectwaardige

Ik schrijf deze brief uit grote dankbaarheid voor je toewijding tijdens de gebeurtenissen in Atsuhara. (GND-1, 149-150)

Lezing

De jeugddivisie is de ‘pijler’ die de verantwoordelijkheid voor wereldvrede zal dragen. De jeugdleden zijn de ‘ogen’ die de toekomst van de mensheid zullen openen. De jeugddivisie is het ‘grote schip’ dat alle mensen naar geluk zal leiden. Nu, meer dan ooit, vraagt de tijd om een verbond van moedige jongeren die opkomen voor waarheid en rechtvaardigheid. Jongeren zijn de hoop van morgen. De toekomst van een samenleving is rooskleurig wanneer de jeugd vol passie en enthousiasme hoge idealen koestert. Jongeren vormen de tijdsgeest. Daarom is het onze missie en verantwoordelijkheid als boeddhisten om jongeren in hun ontwikkeling te ondersteunen, zodat ze deze missie op zich kunnen nemen.

Het is voor de SGI ook van cruciaal belang om voor een constante stroom van jonge opvolgers te zorgen die de pijn en het lijden van deze tijd scherp waarnemen en een nieuw tijdperk kunnen creëren. Alleen zo kunnen we de nobele missie van kosenrufu vervullen. Daarom koesteren echte verantwoordelijken voor kosenrufu jonge mensen en vertrouwen ze hen alles toe.

We moeten zelf een jeugdige geest hebben en ons samen met de jeugd inzetten; het is belangrijk dat we jonge mensen koesteren en vol vertrouwen hen de toekomst nalaten. Degenen die altijd samenwerken met de jeugd om nobele gezamenlijke doelen te realiseren, zijn overwinnaars met een nobele geest. Degenen die jonge mensen gebruiken of uitbuiten, gedragen zich daarentegen als arrogante, hooghartige dictators of luie, incompetente lafaards.

Het centrale thema van de Lotus Soetra draait om Shakyamuni die de Wet aan zijn ware opvolgers doorgeeft en hen de missie toevertrouwt om deze na zijn overlijden op grote schaal te verspreiden. Op dezelfde manier zien we in de Gosho dat Nichiren Daishonin onophoudelijk bidt voor “[degenen] die de kern van de Lotus Soetra kunnen erven” (WND-1, 839), en zijn volgelingen oprecht gezondheid en overwinning, veiligheid en een lang leven, en succes en groei toewenst. Zijn brieven staan vol met leerzame en aanmoedigende woorden voor de volgelingen die hem zullen opvolgen.

In deze zeer belangrijke maand [maart 2008], waarin we de 50-jarig bestaan van 16 maart vieren, de Dag van kosenrufu² – een dag waarop de fakkel van leermeester op leerling wordt doorgegeven – wil ik graag het geschrift van de Daishonin over ‘De Drakenpoort’ bestuderen om de diepe betekenis van deze overdracht van persoon tot persoon te doorgronden. Deze brief is een vurige brief die de Daishonin aan Nanjo Tokimitsu³ stuurde, destijds een 21-jarige jongeman die worstelde om zijn medegelovigen te midden van de intense druk van de Vervolging te Atsuhara⁴ te beschermen.

In deze brief verkondigt de Daishonin: “Ik koester de wens dat al mijn leerlingen een grote gelofte afleggen.” (GND-1, 150) Deze “grote gelofte” is de grote gelofte van de Boeddha – die uiteindelijk de grote gelofte voor kosenrufu is, zoals de Daishonin aangeeft wanneer hij zegt:

“De ‘grote gelofte’ verwijst naar de verspreiding van de Lotus Soetra.” (OTT, 82) En het is de nobele gelofte die tot uiting komt in de Daishonins eigen verklaring in 'Het openen van de ogen': “Ik doe hierbij een plechtige gelofte. (...) Ik zal de steunpilaar van Japan zijn. Ik zal de ogen van Japan zijn. Ik zal het grote schip van Japan zijn. Dit is mijn gelofte en die zal ik nooit breken!” (GND-2, 204)

In zijn persoonlijke exemplaar van de geschriften van de Daishonin onderstreepte Tsunesaburo Makiguchi, de eerste president van de Soka Gakkai, de passage “Ik doe hierbij een plechtige gelofte” dubbel en schreef hij ook in de marge ernaast ‘grote gelofte’ in grote karakters. Hij bleef zijn hele leven trouw aan deze grote gelofte en gaf nooit toe aan de vervolging door de militaristische autoriteiten van Japan. Een brief die Makiguchi een maand voor zijn overlijden vanuit de gevangenis naar zijn familie stuurde, geeft de serene gemoedstoestand weer van iemand die zijn leven werkelijk heeft gewijd aan het verspreiden van de Mystieke Wet. Hij schreef: “Het is niet meer dan normaal dat de drie hindernissen en vier duivels mij hebben aangevallen; het is precies zoals de soetra zegt.”⁵

Josei Toda, zijn leerling en toekomstige tweede president van de Soka Gakkai, vergezelde meneer Makiguchi naar de gevangenis en voerde daar twee jaar lang strijd achter de tralies, voordat hij alleen opstond in het verwoeste landschap van het naoorlogse Japan om de Soka Gakkai weer op te bouwen. Zijn diepe vastberadenheid wordt uitgedrukt in het Gakkai-lied dat hij schreef, getiteld ‘Lied van kameraden’:

² Op 16 maart 1958 vertrouwde Josei Toda, de tweede president van de Soka Gakkai, de toekomst van kosenrufu toe aan president Ikeda en de leden van de jeugddivisie. Deze datum wordt in de Soka Gakkai elk jaar gevierd als De dag van kosenrufu.

³ Nanjo Tokimitsu (1259–1332): een toegewijde volgeling van de Daishonin en rentmeester van het dorp Ueno in het Fuji-district van de provincie Suruga (in het huidige Shizuoka). Tijdens de Vervolging te Atsuhara gebruikte hij zijn positie en invloed om zijn medebeoefenaars te beschermen, en bood hij sommigen van hen zelfs onderdak in zijn eigen huis.

⁴ Vervolging te Atsuhara: een reeks bedreigingen en gewelddaden tegen volgelingen van Nichiren Daishonin in het dorp Atsuhara, in het Fuji-district. Deze begon rond 1275 en duurde tot ongeveer 1283. Een beslissende gebeurtenis vond op 21 september 1279 plaats, toen twintig boeren-gelovigen van de Daishonin op valse beschuldigingen werden gearresteerd en voor hun proces naar Kamakura werden gebracht. Daar probeerde Hei no Saemon, de plaatsvervangend hoofd van het Bureau voor Militaire en Politiezaken, hen te dwingen hun geloof op te geven. Ze weigerden, en drie van hen werden vervolgens onthoofd.

⁵ Vertaald uit het Japans. Tsunesaburo Makiguchi, *Makiguchi Tsunesaburo zenshu* (Verzamelde geschriften van Tsunesaburo Makiguchi) (Tokio: Daisanbunmei-sha, 1987), deel 10, 301.

*Ik ontvang nu het decreet van de Boeddha
en sta alleen op,
en houd trots de grote gelofte in stand
om de Mystieke Wet te verspreiden.
Er zijn weinig bondgenoten, veel vijanden.*

Meneer Toda verklaarde ook: “Wat voor grote moeilijkheden er ook mogen komen, ik zal nooit de grote gelofte voor kosenrufu verzaken. (...) Ik zal doen wat ik moet doen, namelijk me inspannen om de armen, de zieken en degenen die lijden te redden. Daarom blijf ik mij met alle kracht uitspreken.”⁶

In mijn jeugd stond ik als trouwe leerling van meneer Toda alleen op en deed ik alles wat ik kon om hem te ondersteunen en bij te staan. Terwijl we samen vochten, erfde ik deze grote gelofte van mijn leermeester. De grote gelofte voor kosenrufu wordt alleen overgedragen in de gezamenlijke strijd van leermeester en leerling.

Mijn spirit om samen met mijn leermeester te strijden, heb ik tot op de dag van vandaag behouden. Er is geen dag geweest waarop meneer Toda uit mijn hart verdwenen is. Ik heb de afgelopen vijftig jaar geleefd met een gelofte en toewijding alsof het elke dag 16 maart is.

Het is nu mijn grootste wens, en het gebied waarop ik mezelf het meest uitdaag, om alle mensen, en met name de jeugd, in staat te stellen te genieten van de diepe en blijvende vreugde die voortkomt uit het je toewijden aan de grote gelofte voor kosenrufu en daardoor te stralen. Ik wens dit vooral voor de jeugd, omdat wij de toekomst aan hen moeten toevertrouwen.

In ‘De Drakenpoort’, die we deze keer bestuderen, doet de Daishonin een hartstochtelijke oproep aan zijn jonge leerling om een grote gelofte voor kosenrufu te doen en zijn strijd voort te zetten. Laten we leren van dit geschrift, dat kan worden beschouwd als een bron van inspiratie voor de spirit van 16 Maart, de Dag van Kosenrufu.

In China is een waterval die de Drakenpoort heet. Het water stort er zo’n dertig meter naar beneden, sneller dan een sterke krijger een pijl kan afschieten. Er wordt gezegd dat er in het bassin onderaan de waterval een groot aantal karpers bijeen komt in de hoop tegen de stroom op te kunnen zwemmen, en dat elke karper die daarin slaagt in een draak zal veranderen. Maar niet een op de honderd, op de duizend of zelfs tienduizend karpers kan tegen de stroom op zwemmen, zelfs niet in tien of twintig jaar. Er zijn er die door de sterke stroom worden meegesleurd; andere vallen ten prooi aan adelaars, haviken, wouwen en uilen en weer andere worden in netten gevangen, opgescheept of zelfs getroffen door pijlen van vissers die aan beide oevers van de waterval staan die tien chō breed is. Zo moeilijk is het voor een karper om een draak te worden. (...)

⁶ Vertaald uit het Japans. Josei Toda, *Toda Josei Zenshu* (Verzamelde geschriften van Josei Toda) (Tokio: Seikyo Shimbunsha, 1989), deel 4, 61–62.

Het bereiken van boeddhaschap is even moeilijk als voor mensen van lage stand om te worden opgenomen in hofkringen, of voor karpers om tegen de Drakenpoort op te zwemmen.

We bereiken boeddhaschap door moeilijkheden te overwinnen

Nanjo Tokimitsu stond dapper op om de wrede onderdrukking van de volgelingen van de Daishonin tijdens de Vervolging te Atsuhara te bestrijden. 'De Drakenpoort' is de titel van een brief die de Daishonin, toen 58 jaar oud, op 6 november 1279 aan zijn jonge leerling schreef.

Tokimitsu was een jeugdige opvolger die al als kind het Nichiren Boeddhisme beoefende. Vanaf zijn tienerjaren keek hij op naar Nikko Shonin, de belangrijkste leerling van de Daishonin, als naar een oudere broer, en zocht hij hem op voor raad en onderwijs. Zijn hele leven lang bleef Tokimitsu onvermoeibaar werken aan de verspreiding van de Mystieke Wet.

Deze brief werd geschreven op het hoogtepunt van de Vervolging te Atsuhara. Met een groot persoonlijk risico beschermde de 21-jarige Tokimitsu moedig zijn medebeoefenaars en bood een aantal van hen onderdak in zijn eigen huis. Dit leidde ertoe dat hij op verschillende manieren het doelwit van de autoriteiten werd. Korte tijd later legden zij hem onterecht zware belastingen op. Uiteindelijk kwam hij in een situatie terecht waarin hij zich zelfs geen paard meer kon veroorloven en moeite had om zijn vrouw en kinderen behoorlijk te kleden. In deze brief verwijst de Daishonin naar Tokimitsu [die ook bekend stond als Ueno, naar het dorp waar hij woonde] als 'Ueno de Waardige', als eerbetoon aan zijn onverschrokken strijd voor rechtvaardigheid te midden van alle obstakels.

In het naschrift van deze brief spreekt de Daishonin over zijn dankbaarheid of verwondering. De oorspronkelijke Japanse tekst is vaag, waardoor het moeilijk is om de werkelijke betekenis te achterhalen. Een mogelijke betekenis van de zin is: "Ik schrijf deze brief uit diepe dankbaarheid voor jouw toewijding tijdens de gebeurtenissen in Atsuhara." (WND-1, 1003) Met andere woorden, hij prijst Tokimitsu voor zijn inspanningen tijdens de vervolging te Atsuhara en bedankt hem voor zijn toewijding. De zin kan echter ook worden gelezen als: "Ik schrijf deze brief in diepe verwondering over de gebeurtenissen in Atsuhara." Dat wil zeggen, als een uitdrukking van de Daishonins ontzag voor en verwondering over het feit dat gewone boeren in Atsuhara nu daadwerkelijk bereid waren hun leven voor hun geloof te geven, in dezelfde onbaatzuchtige spirit die hij zelf bezat. In die zin kan deze brief worden beschouwd als het antwoord van de Daishonin aan alle volgelingen in Atsuhara die zo'n diep geloof hadden ontwikkeld, en dat hij deze brief aan Tokimitsu als hun vertegenwoordiger richtte.

Hoe dan ook is het een geschrift waarin de Daishonin de onbaatzuchtige inspanningen van zijn opvolgers prijst en hen leert dat de grote gelofte of gezamenlijke toewijding van leermeester en leerling voortkomt uit deze manier van beoefenen.

Het verhaal van de Drakenpoort

In deze brief benadrukt de Daishonin dat we boeddhenschap kunnen bereiken door vele hindernissen en moeilijkheden te overwinnen. Om zijn punt te illustreren, gebruikt hij voorbeelden uit de oude Chinese legende van de Drakenpoortwaterval en de geschiedenis van de Taira-clan in Japan. Hij gebruikt ook een voorbeeld uit de boeddhistische geschriften over hoe moeilijk het is om boeddhenschap te bereiken, waarbij hij verwijst naar het verhaal van Shariputra, een van de tien belangrijkste leerlingen van Shakyamuni, die in een vorig leven terugviel in zijn boeddhistische beoefening.

De Drakenpoort is een mythische waterval in China. Sommige bronnen zeggen dat hij in het boven- of middengedeelte van de Gele Rivier ligt. Er werd gezegd dat karpers die de waterval konden beklimmen, in draken zouden veranderen. In deze brief beschrijft de Daishonin de Drakenpoort als dertig meter hoog en elfhonderd meter breed. In andere geschriften [bijvoorbeeld 'Brief aan Akimoto' (WND-1, 1021) en 'De Drakenpoort beklimmen' (WND-2, 673)] beschrijft hij deze als driehonderd meter hoog en gelegen op de berg T'ien-t'ai.⁷ Gezien deze verschillen is het moeilijk om een eenduidig beeld van de waterval te krijgen. Hoe dan ook, het verhaal gaat dat de kracht van de waterval zo intens is dat de meeste karpers er niet in slagen om de waterval te beklimmen, hoe vaak ze het ook proberen. Bovendien liggen roofvogels en vissers op de loer om ze te vangen. Alleen een karper die al deze uitdagingen overwint en de top van de waterval bereikt, kan een draak worden die de kracht heeft om regen en onweerswolken te beheersen. Dit verhaal wordt verteld in het Chinese historische werk *Het Boek van de Late Han-dynastie*. In veel landen in het Oosten wordt de uitdrukking "de Drakenpoort beklimmen" nog steeds gebruikt om aan te geven dat er om succes te behalen in de samenleving of op het werk moeilijke hindernissen of hoge barrières moeten worden overwonnen.

Met dit voorbeeld toont de Daishonin Tokimitsu dat volharding in de boeddhistische beoefening tot het einde toe een onderneming is die evenveel moeilijkheden met zich meebrengt als voor een karper om de Drakenpoort te beklimmen en in een draak te veranderen. De sterke stroming van de waterval die de vis weer naar beneden laat vallen, kan worden vergeleken met de omstandigheden van een slecht tijdperk dat is bezoedeld door de vijf onzuiverheden⁸ zoals beschreven in de Lotus Soetra; terwijl de roofvogels en vissers

⁷ Berg T'ien-t'ai: een berg in de provincie Zhejiang in China, waar de Grote Leermeester T'ien-t'ai leefde en waar de T'ien-t'ai School haar basis had. Zowel de naam van de school als die van de stichter zijn van deze berg afgeleid. Berg T'ien-t'ai bloeide uit tot een centrum van het Chinese boeddhisme, en er werden tal van tempels gebouwd.

⁸ De vijf onzuiverheden: de onzuiverheden van het tijdperk, van verlangen, van levende wezens, van denkbeelden, en van levensspanne. Ze worden genoemd in het (2e) hoofdstuk 'Geschied middel' van de Lotus Soetra.

kunnen worden vergeleken met de drie hindernissen en vier duivels⁹ en de drie machtige vijanden¹⁰ die iemands inspanningen om boedddhaschap te bereiken belemmeren.

Volharden in geloof in het kwade tijdperk van het Laatste Tijdperk van de Wet is alsof je tegen een krachtige stroom in zwemt. Het is al moeilijk genoeg om weerstand te bieden aan de verraderlijke krachten van onze eigen aardse verlangens¹¹ en fundamentele duisternis.¹² Shakyamuni vergeleek deze krachten met een sterke stroming of vloedgolf.¹³ De Daishonin legt uit dat dit nog meer geldt in het Laatste Tijdperk, wanneer zelfs schijnbaar uitzonderlijke menselijke wijsheid, vindingrijkheid of kennis overspoeld kunnen worden door een onverbiddelijke vloedgolf van misleide impulsen, aangewakkerd door de drie vergiften van hebzucht, woede en onwetendheid – een steeds groter wordende vloedgolf die als een kwade kracht grote schade aanricht (WND-1, 1121).¹⁴

Juist omdat het zo moeilijk is om in een dergelijk tijdperk in de Mystieke Wet te geloven, is in het boeddhisme de eenheid tussen leermeester en leerling van cruciaal belang. Ook is een harmonieuze gemeenschap van beoefenaars die eensgezind zijn in hun doel – wat de Daishonin omschrijft als ‘Vele lichamen, één gedachte’ – onmisbaar. De Soka Gakkai kent een

⁹ De drie hindernissen en vier duivels: allerlei obstakels en belemmeringen voor de boeddhistische beoefening. De drie hindernissen zijn: 1. de hindernis van aardse verlangens; 2. de hindernis van karma; 3. de hindernis van vergelding. De vier duivels zijn: 1. de belemmering van de vijf componenten; 2. de belemmering van aardse verlangens; 3. de belemmering van de dood; 4. de belemmering van de duivelkoning.

¹⁰ De drie machtige vijanden: drie soorten arrogante mensen die degenen die de Lotus Soetra verbreiden vervolgen in het kwaadaardige tijdperk na het overlijden van Boeddha Shakyamuni. Ze worden beschreven in de twintig-regelige verspassage van het dertiende hoofdstuk van de Lotus Soetra, ‘Aansporing tot toewijding’. De Grote Leermeester Miao-lo uit China vat deze drie als volgt samen: arrogante leken, arrogante priesters en arrogante valse wijzen.

¹¹ Aardse verlangens: ook wel illusies, bezoedelingen, onzuiverheden, aardse hartstochten, of simpelweg verlangens genoemd. Het is een algemene term voor alle innerlijke werkingen van het leven die psychisch en lichamelijk lijden veroorzaken en het pad naar verlichting belemmeren, waaronder verlangens en illusies in algemene zin. Aardse verlangens worden ook boeien of banden genoemd (Skt. *samyojana* of *bandhana*), omdat ze mensen vastbinden aan de wereld van waandenkbeelden en lijden. In het boeddhisme worden ze gezien als de belangrijkste oorzaak van moeilijkheden en lijden. In de ‘Verhandeling over de Grote perfectie van wijsheid’ van Nagarjuna staat dat de drie vergiften — hebzucht, woede en onwetendheid — de meest fundamentele aardse verlangens zijn en de bron van alle andere.

¹² Fundamentele duisternis: ook wel fundamentele onwetendheid of oorspronkelijke onwetendheid genoemd. Dit is de diepst gewortelde illusie die in het leven aanwezig is en waarvan wordt gezegd dat alle andere illusies hieruit voortkomen. Duisternis betekent in deze context het onvermogen om de waarheid te zien of te herkennen — in het bijzonder het onvermogen om te zien dat de boeddhanatuur in ieders leven aanwezig is.

¹³ De Boeddha zegt dat mensen die hun verlangen opgeven, mensen van wie het hart vrij is van verderf, degenen zijn die de sterke stroom — of vloed — van aardse verlangens zijn overgestoken. [Zie *The Group of Discourses (Sutta-nipata)*, vertaald door K. R. Norman (Oxford: The Pali Text Society, 1995), deel 2, 122 (nr. 1082); vgl. *Boeddha no Kotoba — Suttanipata* (Woorden van de Boeddha — Sutta-nipata), vertaald door Hajime Nakamura (Tokio: Iwanami Shoten, 1994), 228.]

¹⁴ De Daishonin schrijft: “De extreme hebzucht, woede en onwetendheid in het hart van mensen, in de onzuivere wereld van het Laatste Tijdperk, maken het moeilijk voor elke waardige of wijze persoon om deze te beheersen. Dit komt doordat — hoewel de Boeddha hebzucht genas met het medicijn van de meditatie over de onwaardigheid van het lichaam, woede genas met de meditatie van compassie voor iedereen, en onwetendheid behandelde met de meditatie over de twaalf schakels van oorzakelijkheid, maakt het onderwijzen van deze leer vandaag de mensen juist erger en versterkt hun hebzucht, woede en onwetendheid. Vuur wordt bijvoorbeeld geblust met water, en kwaad wordt verslagen door het goede. Daarentegen is het, wanneer water wordt gegoten op vuur dat uit water is ontstaan, alsof er olie op wordt gegoten, waardoor de vlammen alleen maar groter worden.” (WND-1, 1121)

eenheid van leermeester en leerling die sterk genoeg is om elke tegenslag te overwinnen. De leden – nobele gewone mensen die hun leven verbeteren door zich met dezelfde toewijding als hun leermeester in te zetten in geloof – zijn verenigd in een sterke eenheid. Bovendien leiden talloze leden, als schitterende draken die geboren zijn door de triomfantelijke klim omhoog langs de waterval, een leven van diepe waardigheid en zelfvertrouwen, die ze zelf hebben ontwikkeld door zichzelf voortdurend uit te dagen in hun geloof en ontwikkeling.

De inspanningen van president Makiguchi om persoonlijke aanmoediging te geven

In 1939 bezocht Makiguchi voor het eerst de stad Yame in de prefectuur Fukuoka, Kyushu (het zuidelijkste van de vier hoofdeilanden van Japan), met het doel om het Nichiren Boeddhisme met anderen te delen. Tijdens die reis sprak hij ook over Nichirens geschrift 'De Drakenpoort' (GND-1, 149-150). Tijdens een gesprek met een vrouw die net had besloten om haar man te volgen en lid van de Soka Gakkai te worden, zei Makiguchi: "Het is belangrijk dat je verschillende moeilijkheden overwint en een bekwaam persoon wordt. Wat er ook gebeurt, geef je geloof nooit op." En de volgende dag zei hij: "Laten we geen tijd verspillen en dit in praktijk brengen", en nam hij het echtpaar mee naar een kennis die in het Unzen-gebied in de naburige prefectuur Nagasaki woonde, om hen persoonlijk te laten zien hoe ze het boeddhisme met anderen konden delen. Makiguchi zei altijd: "Verspreiding is de essentie van religie. Iemand die zijn leven wijdt aan het helpen van anderen, vertegenwoordigt groot goed."

In die tijd duurde een treinreis van Tokio naar Yame meer dan 24 uur. Desondanks reisde Makiguchi het jaar daarop weer naar Yame, en het jaar daarna nog een keer, om daar discussiebijeenkomsten te houden. Hij ging overal naartoe als dat ook maar één persoon of jongere zou helpen.

Meneer Makiguchi reisde ook eens in zijn eentje naar Koriyama in de prefectuur Fukushima (in het noordoosten van het Japanse hoofdeiland Honshu) om het Nichiren Boeddhisme te delen met de ouders van een jonge man die in Tokio was gaan beoefenen. En hij bleef dit doen, zelfs toen hij steeds meer onder druk kwam te staan van de militaristische autoriteiten.

Wanneer meneer Makiguchi naar een bepaalde bestemming vertrok, bleef hij nooit alleen daar. In plaats daarvan ging hij enthousiast verder naar een nieuw gebied, om mensen in staat te stellen een band met het boeddhisme op te bouwen en om nieuwe capabele mensen voor kosenrufu te vinden.

De 'grote gelofte' van het boeddhisme kan alleen worden gerealiseerd door de voortdurende uitdaging om de maatschappij in te gaan en oprecht alles te doen wat we kunnen om elke persoon die we ontmoeten te inspireren en aan te moedigen. Waarbij we zo te zeggen geen middel onbeproefd laten. Daarom hechtten meneer Makiguchi en meneer Toda zoveel belang aan één-op-één-dialogen en discussiebijeenkomsten. Door in dialoog te blijven gaan met de persoon voor ons en met onze instelling en ons leven de grootsheid van de Mystieke Wet – de sleutel tot echt geluk – over te brengen, kunnen we de grote gelofte voor kosenrufu vervullen.

We kunnen iets in één moment vernietigen, terwijl iets opbouwen een grote inspanning vereist

Als we onze boeddhistische beoefening goed willen doen, komen we heel veel moeilijkheden tegen.

Na zijn beschrijving van de Drakenpoort geeft de Daishonin nog een ander voorbeeld, dit keer over de geschiedenis van de Taira- of Heike-clan in Japan. De leden van de clan waren begonnen als eenvoudige poortwachters van het keizerlijk paleis en het kostte vele generaties van toegewijde dienstbaarheid voordat ze uiteindelijk toegang tot de hofkringen kregen. Het duurde 250 jaar voordat de clan uiteindelijk in de tijd van Taira no Kiyomori [de eerste samoerai die de hoogste functie in de keizerlijke regering bekleedde] zijn hoogtepunt bereikte.¹⁵ Maar zoals de beroemde zin uit de Japanse literatuur suggereert: “Als een man geen Heike [lid van de Taira-clan] is, is hij geen mens”¹⁶ viel het tirannieke gedrag van de Taira op. Binnen de Taira waren er ook geen mensen met een uitmuntend karakter en bekwaamheid. Daardoor werd de Taira binnen enkele jaren na de dood van Kiyomori volledig vernietigd.

We kunnen iets in één moment vernietigen, terwijl iets opbouwen een grote inspanning vereist. Dit geldt ook voor organisaties en voor individuen. Wanneer we de onvermoeibare en toegewijde instelling van iets opbouwen vergeten, begint de ineenstorting, die snel tot de ondergang leidt. Het duurt maar een moment.

De Soka Gakkai mag de spirit van opbouw nooit vergeten. We mogen nooit de fundamentele spirit verliezen om ons in te zetten voor het geluk van de mensen en om het pad voor de jeugd te openen. Het Soka-pad van de eenheid van leermeester en leerling betekent dat we deze spirit diep in ons leven griffen en deze tot in de eeuwige toekomst laten schitteren.

Achteruitgang wordt veroorzaakt door arrogantie, ondankbaarheid en bureaucratie. De enige manier om deze hindernissen te overwinnen, is dat leerlingen zich het hart van de leermeester eigen maken en zich volledig in de uitdaging werpen.

Nadat hij de twee voorbeelden van de waterval en de Taira-clan heeft aangehaald, concludeert de Daishonin: “Het bereiken van boedddhaschap is even moeilijk als voor mensen van lage stand om te worden opgenomen in hofkringen, of voor karpers om tegen de Drakenpoort op te zwemmen.” (GND-1, 150)

Juist omdat zijn volgelingen een periode van intense, levensbedreigende vervolging door de heersende autoriteiten doormaakten, onderwees de Daishonin Tokimitsu de onwankelbare houding in geloof die de tijd vereiste. Hij legt in duidelijke bewoordingen uit hoe veeleisend het pad naar het bereiken van boedddhaschap is. Het feit dat hij dit doet, is

¹⁵ Taira no Kiyomori (1118–1181): leider van de Taira, of Heike, clan. Nadat hij politieke macht had verworven, beheerste hij het keizerlijke hof. Hij huwelijkt zijn dochter uit aan de keizer en plaatste uiteindelijk zijn kleinzoon op de keizerlijke troon.

¹⁶ Dit is een citaat dat wordt toegeschreven aan Tokitada no Taira (1130–1189), de zwager van Kiyomori. Uit *Het Verhaal van de Heike*, vertaald door Hiroshi Kitagawa en Bruce T. Tsuchida (Tokio: University of Tokyo Press, 1975), deel 1, 16.

wellicht ook een indicatie van zijn diepe vertrouwen in en hoge verwachtingen van zijn jonge leerling.

Shariputra bijvoorbeeld leidde om boedddhaschap te bereiken zestig eonen lang het leven van bodhisattva soberheid, maar kon het uiteindelijk niet volhouden en viel terug in de paden van de twee voertuigen. Zelfs enkelen die een band met de Lotus Soetra hadden gevormd in de tijd van boeddha Grote Universele Wijsheid Uitmuntendheid zakten weg in het lijden door geboorte en dood, groot-wereldsysteem-stofdeeltjes-kalpa's lang. Anderen, die de zaden van boedddhaschap ontvingen in een nog verder verwijderd verleden, leden gedurende talloze groot-wereldsysteem-stofdeeltjes-kalpa's. Al deze mensen beoefenden de Lotus Soetra, maar toen ze op allerlei manieren door de duivel van de zesde hemel werden vervolgd, die bezit had genomen van hun heerser en andere gezaghebbers, verloren ze hun geloof en dwaalden daardoor talloze kalpa's in de zes paden rond. (GND-1, 149-150)

Wees op uw hoede voor negatieve invloeden, of 'slechte vrienden'

Vervolgens haalt de Daishonin voorbeelden uit de soetra's aan om aan te geven hoe moeilijk het is om je boeddhistische beoefening vol te houden. Het punt dat hier wordt benadrukt, is de angstaanjagende aard van negatieve invloeden, of van wat in het boeddhisme 'slechte vrienden'¹⁷ wordt genoemd.

In een vorig bestaan verloor Shariputra, ondanks dat hij een gevorderde beoefenaar was die talloze ontberingen had doorstaan, zijn geloof omdat hij zich liet beïnvloeden door zo'n externe invloed. In zijn geval werd hij beïnvloed door een brahmaan die om zijn oog smeekte en het vervolgens vertrapte. Als gevolg daarvan besloot Shariputra dat zulke mensen te moeilijk te redden waren en gaf hij zijn verlangen om de bodhisattva-weg te volgen op.

Dergelijke negatieve invloeden, of slechte vrienden¹⁸, zijn in wezen het werk van de duivelkoning van de zesde hemel.¹⁹ Het wezen van de duivelkoning is de fundamentele duisternis die in ons leven en dat van anderen aanwezig is.

¹⁷ Slechte vrienden: ook wel slechte metgezellen of slechte leraren genoemd. Dit zijn personen die anderen op een dwaalspoor brengen en hen zo op een verkeerde weg leiden door hen wat het boeddhisme betreft te misleiden. Slechte vrienden zijn degenen die anderen beïnvloeden of benaderen met de bedoeling hen weg te leiden van de juiste boeddhistische beoefening en van de correcte leer, en hen richting een onjuiste leer te sturen.

¹⁹ De duivel van de zesde hemel: ook wel *de duivelkoning* of *de hemelse duivel* genoemd. Hij is de koning van de duivels die verblijft in de hoogste — de zesde — hemel van de wereld van verlangen. Hij wordt ook wel 'Vrijelijk

Hier slaagde de duivelkoning, die zich manifesteerde in de vorm van een bedelende brahmaan, erin om Shariputra's geest te beïnvloeden. De Daishonin sprak ook over de duivelkoning die bezit nam van heersers en andere autoriteiten en ervoor zorgde dat verschillende beoefenaars van de Lotus Soetra terugvielen en hun geloof opgaven. Zelfs degenen die in het verre verleden een directe band met de Lotus Soetra en Shakyamuni hadden opgebouwd, zonken, omdat ze door deze duivel werden misleid, weg in het lijden van geboorte en dood gedurende de duizelingwekkend lange periode van grote wereldsysteemstofdeeltjeskalpa's of ontelbare grote wereldsysteemstofdeeltjeskalpa's (vgl. WND-1, 1003).

De Daishonin had Tokimitsu al langer gewaarschuwd voor de gevaren van negatieve invloeden, of slechte vrienden. Hij legde bijvoorbeeld uit dat slechte vrienden zich kunnen voordoen als bondgenoten, en droeg zijn jonge leerling op om een sterk geloof op te roepen wanneer zij in zijn omgeving verschenen. Door dat te doen, zei hij, zouden de hemelgoden, of de positieve functies in het universum, hem zeker beschermen.²⁰

De dichter Bai Juyi²¹ uit de Tang-dynastie schreef overigens een bekend gedicht over de Drakenpoort. Het vertelt het verhaal van een karper die probeerde de waterval omhoog te zwemmen, maar weer naar beneden viel en zijn voorhoofd aan de rotsen beneden verwondde, waarna hij besloot zijn poging op te geven. Bai Juyi vraagt zich af wat de karper moet hebben gevoeld en geeft een antwoord in de trant van: “Blijkbaar moet je, om een draak te worden, het zware werk verrichten om naar de hemel te stijgen en regen te laten vallen. In plaats van zulke ontberingen te ondergaan, is het waarschijnlijk beter om een karper te blijven en vrij rond te zwemmen.”²² Na de gebeurtenissen in de politiek te hebben gevolgd, was Bai Juyi ongetwijfeld van mening dat iemand waarschijnlijk gelukkiger is waar hij nu is, gewoon levend zoals hij wil, dan wanneer hij de zware verantwoordelijkheden op zich neemt die vaak met succes gepaard gaat.

genietend van dingen die door anderen zijn voortgebracht’ genoemd, omdat hij vrijelijk gebruikmaakt van de vruchten van andermans inspanningen voor zijn eigen plezier. Bijgestaan door ontelbare dienaren belemmert hij de boeddhistische beoefening en geniet hij ervan om de levenskracht van levende wezens te verzwakken.

²⁰ In *The Source of Aniruddha's Good Fortune* (De bron van Aniruddha's voorspoed) schrijft de Daishonin: “Wanneer mensen die belangrijk voor je zijn proberen te voorkomen dat je je geloof behoud, of wanneer je met grote moeilijkheden wordt geconfronteerd, moet je erop vertrouwen dat [boeddhistische beschermgoden zoals] koning Brahma en anderen zonder uitzondering hun gelofte zullen vervullen [om de beoefenaars van de Lotus Soetra te beschermen], en je geloof meer dan ooit versterken. (...) Als mensen proberen je geloof te hinderen, dring ik er sterk op aan dat je vreugde voelt.” (WND-2, 566) En in “*The Workings of Brahma and Shakra*” (De verrichtingen van Brahma en Shakra) zegt hij: “Zowel mensen die dicht bij je staan als zij die dat niet doen, zullen je onverwacht terechtwijzen, alsof ze echte vrienden zijn, en zeggen: ‘Als je in de priester Nichiren gelooft, word je zeker misleid. Je zult ook in ongenade vallen bij je heer.’ Omdat de listen die mensen bedenken zelfs voor waardevolle personen beangstigend kunnen zijn, zul je dan je geloof in de Lotus Soetra zeker opgeven.” (WND-1, 800)

²¹ Bai Juyi (ook wel Po Chü-i; 772–846): een dichter en overheidsfunctionaris, en een van de grote schrijvers van de Tang-dynastie in China. Hij schreef gedichten over het lijden van het volk en bekritiseerde het misbruik door ambtenaren. Op een gegeven moment werd hij verbannen vanwege zijn krachtige terechtwijzingen aan de keizer.

²² Vertaald uit het Japans. Bai Juyi, *Haku Rakuten Zenshishu* (Verzamelde Gedichten van Bai Juyi), vertaald en geannoteerd door Misao Saku (Tokio: Nihon Tosho Center, 1989), deel 2, 691.

Draken hebben de taak om regen te laten vallen – dit werk kan worden beschouwd als een last of als een missie, afhankelijk van hoe iemand het bekijkt. Dit verschil in visie of houding bepaalt ook of we worden verslagen door negatieve invloeden of slechte vrienden, of dat we met succes boedddhaschap bereiken. Zoals de Daishonin zegt: “Waar het om gaat, is het hart.” (WND-1, 1000) En dit verschil in hart of instelling komt neer op de vraag of we de “grote gelofte” die in deze brief wordt genoemd, omarmen of niet.

Om onze beoefening van de Lotus Soetra, of de Mystieke Wet, tot een goed einde te brengen, moeten we de missie – om het lijden van steeds meer mensen op ons te nemen en nog grotere moeilijkheden aan te gaan in onze inzet voor vrede en het geluk van de mensheid – gretig en vreugdevol omarmen. De Daishonin spoort ons aan om deze manier van leven actief na te streven, om als opvolgers van kosenrufu moedig de Drakenpoort van geloof te beklimmen en zonder twijfel boedddhaschap te bereiken. Als beoefenaars van de Mystieke Wet betekent dit om “te leven op basis van een grote gelofte”.

Tot voor kort schenen we met deze gebeurtenissen niets van doen te hebben, maar nu staan we voor eenzelfde soort beproeving. Ik koester de wens dat al mijn leerlingen een grote gelofte afleggen. We mogen van geluk spreken dat we nog in leven zijn na de wijdverspreide epidemieën van verleden jaar en het jaar daarvoor. Maar nu de Mongoolse invasie op komst is, ziet het ernaar uit dat weinigen zullen overleven. Uiteindelijk kan niemand aan de dood ontkomen.

Het lijden dan zal hetzelfde zijn als wat we nu ondergaan. Omdat in beide gevallen de dood hetzelfde is, kun je maar beter bereid zijn je leven te geven voor de Lotus Soetra. Zie dit offer als een dauwdruppel die zich weer bij de oceaan voegt, of een stofdeeltje dat naar de aarde terugkeert. In het derde deel van de Lotus Soetra staat: “Wij verzoeken dringend dat de verdienste uit deze giften zich wijd en zijd naar iedereen zal verspreiden, zodat we samen met andere levende wezens het pad van de Boeddha mogen bereiken.”

Met diep respect, Nichiren
De zesde dag van de elfde maand
Antwoord aan Ueno de

Ik schrijf deze brief uit grote dankbaarheid voor je toewijding tijdens de gebeurtenissen in Atsuhara. (GND-1, 150)

De Grote Gelofte: Ons fundament in een tijd vol verwarring

De Daishonin schrijft: “Tot voor kort schenen we met deze gebeurtenissen niets van doen te hebben, maar nu staan we voor eenzelfde soort beproeving.” (GND-1, 149) “Deze gebeurtenissen” verwijst naar de manier waarop Shariputra en degenen die in een ver verleden de zaden van boedddhaschap hadden ontvangen, gedurende een ongelooflijk lange periode terugvielen in hun beoefening. De Daishonin wijst erop dat zijn leerlingen op dat moment met een soortgelijk gevaar werden geconfronteerd. Het spreekt voor zich dat hij hiermee naar de Vervolging te Atsuhara verwijst.

De enige manier om deze felle aanval van de duivelkoning af te slaan, is door je leven te baseren op ‘een grote gelofte’ (GND-1, 150). We kunnen de kracht waarmee we grote moeilijkheden of vervolging omwille van de Lotus Soetra kunnen doorstaan, alleen oproepen als we het bereiken van boedddhaschap in dit leven ons uiteindelijke doel maken en ons leven wijden aan de grote gelofte van de Boeddha voor de verwezenlijking van kosenrufu. Daarom roept de Daishonin vanuit het diepst van zijn wezen: “Ik koester de wens dat al mijn leerlingen een grote gelofte afleggen.” (GND-1, 150) Een leven gebaseerd op een grote gelofte is werkelijk diepgaand en onwankelbaar.

Vervolgens stelt de Daishonin: “Niemand kan aan de dood ontsnappen.” (WND-1, 1003) In 1277 en 1278, de twee jaar voorafgaand aan het jaar waarin deze brief werd geschreven, waren er epidemieën in het hele land. In een poging om deze epidemieën een halt toe te roepen, werd de naam van het tijdperk veranderd van Kenji in Koan (in 1278), maar dit had geen enkel effect.²³ In een ander geschrift beschrijft de Daishonin de verschrikkelijke tol die deze epidemieën eisten: “Mensen sterven als bomen die omvallen door de harde wind of planten die platgedrukt worden door zware sneeuwval.” (WND-2, 802)

Bovendien gingen de Japanners gebukt onder de angst en zorg dat de Mongolen een nieuwe poging zouden doen om binnen te vallen. De eerste Mongoolse inval had in oktober 1274 plaatsgevonden, vijf jaar voordat deze brief geschreven werd. De tweede Mongoolse inval vond plaats in april 1282, twee jaar na dit geschrift. De felheid van de eerste inval vulde de volledige bevolking met een gevoel van vrees. Ze waren doodsbenauwd dat Japan volledig vernietigd zou worden als ze niet in staat waren een volgende aanval te voorkomen.

De onvermijdelijke realiteit van de dood moet op de mensen van die tijd een diepe indruk hebben gemaakt. Daarom schrijft de Daishonin: “Uiteindelijk kan niemand aan de dood ontkomen. Het lijden dan zal hetzelfde zijn als wat we nu ondergaan. Omdat in beide gevallen de dood hetzelfde is, kun je maar beter bereid zijn je leven te geven voor de Lotus Soetra.” (GND-1, 150)

²³ De namen van tijdperken werden meestal veranderd bij de troonsbestijging van een nieuwe keizer, of wanneer zich een natuurramp van grote omvang voordeed – in het laatste geval met de bedoeling dat een meer gunstige naam het lot van dat specifieke tijdperk ten goede zou veranderen.

De Vervolging te Atsuhara leidde tot de executie van drie boeren, leerlingen van de Daishonin, die bekend staan als de ‘drie martelaren van Atsuhara’.²⁴ Er zijn twee theorieën over het moment waarop hun executie plaatsvond. De ene theorie stelt dat dit op 15 oktober 1279 gebeurde, vlak voordat deze brief (in november 1279) werd geschreven. De andere theorie stelt dat het het jaar daarop in april 1280 plaatsvond. Als we de eerste theorie aannemen als juist, dan kunnen de woorden “Aangezien de dood in beide gevallen hetzelfde is, moet je bereid zijn je leven te geven voor de Lotus Soetra” worden gelezen als een bevestiging dat hun dood een diepgaande betekenis had vanuit het perspectief van het boeddhisme gezien en als lof voor hun rechtvaardige en moedige strijd. Het is natuurlijk niet de bedoeling van de Daishonin om de dood te verheerlijken. Hij prijst het sterke geloof dat zelfs in het aangezicht van de dood niet wankelt.

Waarom is er dan geen reden tot spijt als je je leven geeft voor de Lotus Soetra? De Daishonin legt het als volgt uit: “Zie dit offer als een dauwdruppel die zich weer bij de oceaan voegt, of een stofdeeltje dat naar de aarde terugkeert.” (GND-1, 150) Vanuit het perspectief van de eeuwigheid is ons huidige bestaan net zo vergankelijk als een dauwdruppel. En vergeleken met de onmetelijke uitgestrektheid van het universum is ons bestaan zo nietig als een stofdeeltje. Maar door ons leven stevig te baseren op de Mystieke Wet – die zo grenzeloos is als de oceaan en zo stevig als de aarde – kunnen we een onwankelbare en grenzeloze levensstaat vestigen die één is met deze allesomvattende Wet. Dat is de boodschap van de Daishonin.

In een ander geschrift schrijft hij ook: “Net als een dauwdruppel die samensmelt met de grote oceaan of stof dat wordt toegevoegd aan de grote aarde, zal [de voorspoed van deze offergave] leven na leven blijven bestaan en nooit verdwijnen, bestaan na bestaan.” (WND-2, 532) Dauwdruppels die samensmelten met de oceaan en stof dat terugkeert naar de aarde, blijven in zekere zin voortbestaan en leven als het ware eeuwig voort. Op dezelfde manier zal ons leven, als mensen die zich inzetten voor het realiseren van kosenrufu, opgaan in de boedddhaschap van het universum en in dat onverwoestbare domein eeuwig de cyclus van geboorte en dood herhalen. Bovendien zullen we altijd opnieuw op de plaats en in de omstandigheden van onze eigen keuze herboren worden om daar de hoogste missie van kosenrufu te vervullen. In die zin kunnen we de oproep van de Daishonin om “een grote gelofte af te leggen” begrijpen als “een eeuwige en onovertroffen manier van zijn binnengaan”.

Leven voor het geluk van onszelf en anderen

Tot slot schrijft de Daishonin: “Een passage uit het derde deel van de Lotus Soetra luidt: ‘Wij smeken dat de verdienste die door deze giften is verkregen, wijd en zijd verspreid mag worden, zodat wij en alle levende wezens samen de Boeddhaweg – boedddhaschap – kunnen

²⁴ De Vervolging te Atsuhara bereikte zijn hoogtepunt toen Hei no Saemon, de plaatsvervangend hoofd van het Bureau voor Militaire en Politiezaken, opdracht gaf tot de executie van drie volgelingen van de Daishonin – de broers Jinshiro, Yagoro en Yarokuro – die standvastig weigerden hun geloof op te geven. Zij staan bekend als de “drie martelaren van Atsuhara”.

bereiken.’ [LS7, 130] Deze passage komt uit het (7^e) hoofdstuk van de soetra, ‘De Parabel van de schijnstad’, dat in het derde deel staat. Het komt voor in het gedeelte waarin de Brahma-koningen hun paleizen aan de Boeddha aanbieden, met de wens dat de voorspoed die hieruit voortkomt zich overal onder alle mensen verspreidt, zodat zowel zichzelf als anderen de Boeddhaweg – boedddhaschap – kunnen bereiken.

Zoals de uitdrukking ‘alle levende wezens samen’ aangeeft, is het belangrijk om zowel het geluk van alle mensen als dat van onszelf te wensen. Deze grote gelofte om ons in te zetten voor het geluk van onszelf en anderen – zowel in dit leven als voor eeuwig, in al onze toekomstige levens – is de essentie van het Mahayana Boeddhisme.

Vanuit ons standpunt als beoefenaars van het Nichiren Boeddhisme betekent de grote gelofte dat we ons leven aan kosenrufu wijden. De leermeester gaat ons op dit nobele pad voor en geeft het goede voorbeeld, terwijl echte leerlingen dat voorbeeld navolgen.

We zijn nu een tijdperk binnengetreden waarin Bodhisattva's van de Aarde overal ter wereld opstaan, en zich in een sterke eenheid inzetten voor kosenrufu. Onze beweging is een verbond van Bodhisattva's van de Aarde die dezelfde grote gelofte delen. De jonge mensen die de tweede fase van kosenrufu op zich zullen nemen, zijn overal opgestaan. Ik vertrouw alles aan jullie toe! De toekomst ligt in jullie handen!

(Vertaald uit Daibyakurenge, het studieblad van de Soka Gakkai in Japan van maart 2008)